

1960

SAUSIS

Nr. 1

eglutė

eglutė

SAUSIS

1960

Vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
NAUJUJU METU LINKĖJIMAI — Jonas Minelga	3
VAGIŠIUS — Ingrida Stasaitė	4
NAMUKAS PO LEDU — Linvydas Inga	6
ANT LEDO — Onė Ramunė	9
SENAS KATINAS — Jurgis Jankus	10
TĖVYNĖS PASAKA — Vytė Nemunėlis	13
PAŠNEKESIAI MAŽIESIEMS — Stasys Yla	14
IROS DOVANA	16
AR NORĖTUM KELIAUTI Į MĖNULĮ — Č. Masaitis	18
PAMASTYK	19
ANTANUKAS KELIAUJA	20
LINKSMIAU	21
ALGIS IR ALYTĖ	22
ŽAISKIME	23
PASIDARYKIME PATYS	24
TRUPUTĮ PAGALVOK	25
MISLĖS	27
KONKURSO REZULTATAI	28
LAIŠKAI "EGLUTĖI"	30
KONKURSAS MAŽIESIEMS	31
ŠVENTĖS IR VARDINĖS — St. Yla ir A. Salys	32

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumeratas metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutyte — psl. 1, 3, 32.
Teresė Stasaitė — psl. 5.
Regina Ramanauskaitė — psl. 6,
8, 10, 11.
Povilas Osmolskis — psl. 14, 15,
23, 30.
Sesuo M. Veronika — psl. 16,
17, 22.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

NAUJŲJŲ METŲ LINKĖJIMAI

Jonas Minelga

Algiukui:

Užauk, sūnau, kariu – didvyriu,
Tavęs jau laukia Lietuva.
Iškelk trispalvę virš jos girių, –
Bus mūsų tėviškė laisva!

Marytei:

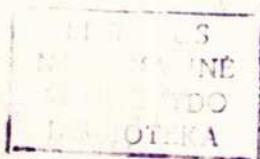
Nuprausk švariai lėlytei nosį,
Paduok Rainiukui pieno.
Paklausk mamytės – sužinosi
Kiek yra – trys be vieno!

Tremtinukui:

Sakė tėtis ir mamytė, –
Ainis Vytauto esi.
Ženk aukštai iškėlęs Vytį
Bočių žemės ilgesy!

Visiems:

Aukit didučiai, būkit geručiai,
Mylėkit Dievą ir tėvelius.
Su darbu, tiesa ir mokslo šviesa
Puoškit gyvenimo kelius!

VAGIŠIUS

Ingrida Stasaitė

Netoli ežero, sename sode stovėjo didžiulis ir išdidus sniego senis. Ant galvos jis dėvėjo šonu pakreiptą skrybėlę. Nors ji buvo sena ir skylėta, tačiau vistiek buvo skrybėlė. Rankoje jis laikė aukštai iškeltą lazda, kurios viršų puošė sudžiūvę stagarai. Akių vietoje spoksojo giliai įspausti konkorėžiai, kurie atrodė, tartum, šviesos bijančios ir primerktos akys. Tačiau senis jautėsi kaip tikras jaunikis ir stovėjo išdidžiai į viršų užrietas savo morkinę nosį. Žinoma, jis ir buvo jaunas, nes vaikai jį ką tik iš didžiulių sniego ritinių buvo nulipdę.

— Laba diena, — staiga sušuko vienas iš drąsuolių žvirblių, ką tik spėjęs nutūpti ant jo skrybėlės. — Kas tu esi? Ar juokdarys, ar baidyklė? Kodėl tokią suplyšusią skrybėlę dėvi?

Sniego senis į tai nieko neatsakė. Tik piktomis savo konkorėžių akimis žvilgterėjo į betripsenanti ant skrybėlės žvirblį. Tačiau įkyrusis žvirblis nesiliovė kamantinėjęs senio, kol šis pykčio pagautas prabilo:

— Esu jaunikaitis ir rytoj vesiu sniego karalaite. Jūs žvirbliai prapulkite iš čia, nes gausite rykščių.

— Cyp, cyp, cyp, — pradėjo juoktis visi žvirbliai.

— Žiūrėkite, ką jis vadina rykštėmis. Juk tai sudžiūvusios žirnių virkščios. Aš gerai jas pažįstu, nes vasarą ne vieną kartą atskrisdavau į šį sodą pasižirniauti, — čirškėjo drąsuolis žvirblis.

— Vagišius, — sumurmėjo piktai senis ir suraukęs piktai kaktą dar labiau primerkė savo konkorėžines akis.

Tokiu senio pasakymu žvirbliai nepaprastai užsigavo.

— Cyp, cyp, cyp, — čirškėjo tie taip garsiai, jog net ir kiti nugirdę triukšmą, tuoj suskrido ir sutūpė aplink senį.

— Vagišius, — kartojo drąsuolis žvirblis. — Norėčiau

11

paklausti, kas ištikrųjų vagišius. Ar tik ne tas vagišius, kas dėvi skrybėlę? Juk šią skrybėlę dėvėjo vasarą šiame sode baidyklė.

— Cyp, cyp, cyp, — patvirtino tai visas būrys žvirblių.

— Šitas vyras skrybėlę pavogęs! Jis yra vagišius, — visa gerkle rėkė pats mažiausias žvirblis.

— Vagis, vagis, — kartojo visas pulkas.

Taip visiems triukšmaujant, atbėgo mažas kiškiukas ir prisiglaudęs prie tvoros atydziai klausėsi. Pagailo kiškiui senio, tačiau tokiam dideliame žvirblių būriui nedrįso priešintis. Vargšas senis iš pykčio net užkaito, taip užkaito, jog net smarkiai prakaituoti pradėjo. O gal ir saulutė sušvitusi iš po debesėlio nemaža jam prakaito išspaudė.

Tuo tarpu išdykėliai žvirbliai taip šokinėjo ant vargšo senio skrybėlės, jog ši nuo jo prakaituotos galvos tuoj nuslinko žemėn.

— Mano skrybėlė, mano skrybėlė, — dejavo senis, ir stambios ašaros riedėjo iš jo konkorežinių akių per skruostus.

Sniego senis, pagaliau, pažemintas ir skausmo prislėgtas visai susmuko. Beliko tik beformė sniego krūva. Konkorežinės akys ir lazda, kurią taip išdidžiai prieš kelias minutes rankoje laikė, gulėjo sniege. O skrybėlę pagavo Rudis, kuris įsisukęs į žvirblių būrį tuoj tvarką atstatė. Labiausiai apsidžiaugė kiškutis, nes jam teko senio raudona nosis — saldžioji morkutė.

NAMUKAS PO LEDU

Linvydas Inga

Gintas parbėgo iš mokyklos, susirado pačiūžas ir norėjo nerti pro duris. Mama sudraudė:

— Kur?! Dar ilūši. Ledas nestiprus.

— Stiprus, mamule. Vaikai jau čiuožia.

— Ne, Gintai, vienas neisi. Vadink tėtę, jei nori.

Gintas pažiūrėjo į mane maldaujamom akim. Jis mažai turėjo vilties, kad aš eisiu, nes buvau sėdęs rašyti.

— Gerai, Gintai, bet neilgam, — pasakiau keldamasis, o Gintas net šokterėjo iš džiaugsmo.

Netoli mūsų namų buvo didokas ežeras. Vasarą plaukiodavome laiveliais, maudėmės. Praėjusią naktį ežeras apsitraukė ledu. Pakraščiu jau čiužinėjo būrelis vaikų ir keletas suaugusių. Visas ežeras nebuvo dar išalęs.

— Žiūrėk, Gintai, mama teisybę sakė, — parodžiau jam vandens proplaišas. — Mūsų apylinkėje ežerai ir upės retai kada visai išala. Reikia būti labai atsargiam. Čia orai keičiasi ir žiemą. Kas kita būdavo Lietuvoje.

— Ar Lietuvoje ledas nelūžta? — paklausė Gintas audamasis batus su pačiūžiom.

— Kiekvienas ledas gali lūžti, jei gerai neišala. Lietuvoje žiemos metu taip išaldavo, kad žmonės važinėdavo ežerais ir upėmis, it grįstu keliu. Yra ir šiame kratše to-

kių vietų, kur šaltis vandenį sukausto, bet ne mūsų apylinkėje. Tai gerai žinoki, ir vienas niekada nebėk su vaikais, nors ir kaip vadintų. Na, ar jau apsiavei? Gali pastovėti?

— Galiu, — pabandė. — Dar nepamiršau, ką pernai išmokau. O lia, lia! — nuslydo į vaikų būrį.

Gerokai paslidinėjęs, išsiskyrė ir atčiuožė prie manęs. Aš stovėjau krante, kur vasarą lesindavome antis. Gintas bandė prakirsti ledą, bet staiga pasilenkė ir ėmė mane šaukti:

— Eikš, tėtė, ką aš matau!

Po ledu matėsi mažytės žuvelės, akmenukai ir baltas su rudu stogu namukas, apneštas drumzlių.

— Tai Gilės namelis, — rodė pirštu Gintas. — Pameni, tėtė, kaip vasarą jį pametė ir verkė. Aš galiu išskaityti ir dvi raides: V-a... Tėtuk, tu buvai užrašęs V-a-r-ė-n-a, ar ne?

— Taip, iš Varėnos mes išbėgome su mama. Ten palikome Lietuvą... Ar tau nešalta? Gal jau eisime namo?

— Ne, aš noriu išimti namuką.

— Nereikia. Namukas jau sumirkęs. Gilei nupirksime naują, su lėlytėmis.

— Ir vėl užrašysime Va-r-ė-na. Tėtuk, kas yra Varėna? Ar ten daug triušių?

— Kodėl taip klausi?

— Mums mokytoja sakė, kad "warren" tai toks namukas, kuriame laikomi triušiai. Naminiai zuikiai...

— Ne, Gintai, Varėnoje yra daug laukinių zuikučių, nes ten yra daug pušaičių, daug miško. Varėna yra toks miestelis Lietuvoje, mano gimtinė...

— Ir mano!

— Ne, tu gimei ne Lietuvoje.

— Bet jeigu tėtės, tai ir mano.

— Geras tu esi, Ginteli, kad taip galvoji. Lietuva yra abiejų mūsų tėvynė, nors tu gimei ir ne Lietuvoje; tai mūsų senolių kraštas. O jame yra garsi Dainavos šalis su Varėna... Na, maukis batus!

— Gerai, tète! Bet jeigu mes būtume Varėnoje, ar ten rastume ežerą, kaip čia.

— O, prie Varėnos yra didelis ir gražus ežeras, turi daug žuvies. Tik reikia žiūrėti, kad tinklai neužkibtų už bokšto...

— Ar tam ežere yra bokštas? — Gintas net išsižiojo.
— Kas jį ten pastatė?

— Seni žmonės sako, kad tai kunigaikščio Varniaus paskendę rūmai. Kaip tas Gilės namukas. Eime!

— O kodėl jie paskendo? Ar negalima išimti?

— Ne, negalima. Jie užkeikti.

— Užkeikti?...

— Taip seni žmonės porina. Sako, kad tas Dainavos kunigaikštis buvęs labai negeras, tėvynę išdavęs... Tu žinai, Gintai, savo tėvynę priešui išduoti yra baisus dalykas.

— Aš niekada to nepadaryčiau! — surimtėjo Gintas.
— Kodėl tas kunigaikštis taip negerai darė?

— Aš tau papasakosiu. Eikime anuo takeliu, tai dar užsuksime į krautuvę Gilei namuko pirkti. Tik tu įsivaizduok, kad einame ne koku bruzgynu, kaip šis, bet tarp didelių, ošiančių pušų, melsvų šilų. Pro juos teka Varėnė ir Merkys. Parėjęs pasižiūrėk žemėlapyje. Netoli rasi dar

Ant ledo

Onė Ramunė

*Šiaurys vėjas atkeliavo,
Atnešė ledus, pusnis.
— Eisiu čiuožti, — mamai tarė,
Sprukdams Jonas pro duris.*

*Griebia vyras už pačiūžų;
— Tik sūneli, atsargiai...
— O mamyte, nesirūpink,
Čiuožti man vieni niekai.*

*Lekia Jonas tartum paukštis,
Linksmas dairo į šalis;
Net plaukai jam pasišiaušė,
Švilpia vėjas pro ausis.*

*Viskas eina kuo puikiausiai,
O ir ledas toks slidus.
Bet gi, žinoma, svarbiausia,
Kad čiuožėjas jis puikus.*

*Tik kažkas nevietai buvo...
Tartum kelmas, ar šaka,
Jonas ėmė ir užkliuvo,
Trenkė ledą su kakta.*

*Gelia ranką, gelia koją,
Šypsos guzas ant kaktos
Sunkiai vyras atsistoja,
Bet jis vyras — nevaitos!*

Glėbo ežerą. Tai Dainavos šalis, Dzūkijos kraštas, gražus kaip pasaka.

— Aš labai mėgstu pasakas! — nušvito Gintas ir įkibo man į ranką. — Apie didvyrius...

— Tu, Gintai, klysti. Apie didvyrius sudedami padavimai. Jie yra tikresni už pasakas; tik, žinoma, ir juose yra kai kas pramanyta. Tu turi pažadėti man vieną dalyką.

— Koki, tėtė?

— Ką aš tau pasakosiu, tai tu surašysi ir pabrauksi tas vietas, kurios tau atrodys tikros. Juk mokykloje mokaisi Lietuvos istorijos?

— Taip, bet tik šeštadieninėje.

— Ir tai gerai. Dabar klausyk!

(Ką tėtė iš Varėnos papasakojo Gintui, rasite kitame Eglutės numeryje).

SENMAS KATINAS

JURGIS JANKUS

1. PAKELEIVIS

Buvo gražus pavasario rytas. Rimutis atbudo, bet nesiskubino keltis. Tą dieną mokykloje nebuvo pamokų — nebuvo kur ir skubėti.

Langas buvo atviras. Vyšnioje švilpė špokas. Sode du kartus sukukavo gegutė, susijuokė ir nutilo. Nusišypsojo ir Rimutis. Smagu buvo tokią gražią dieną pabūti namie. Mokinys jis buvo labai geras. Mėgo knygas, netingėjo mokytis, bet vistiek jautėsi smagiai, kad galės pabūti vieną dieną be mokyklos.

Iš virtuvės pro praviras durisėjo skanus kvapas. Pusrytys turėjo jau būti gatavas. O gal jie pavalgė ir išėjo į laukus.

Rimučiui burna pasruvo seilėmis, ir jis pakėlė galvą.

Pakėlė galvą ir nustebo, beveik sušuko, bet laiku susilaikė.

Ant palangės gulėjo katė. Raina, žaliom akim, tokia niekur ligi šiol nematyta.

Kates matyti Rimučiui buvo paprastas dalykas. Jų pačių buvo trys, pas visus kaimynus irgi buvo. Jis matė ir juodų, ir baltų, ir raištų ir visai margų, bet tokią matė pirmą sykį. To jis pats nebūtų mokėjęs paaiškinti, bet toji buvo visiškai kitokia.

Pirmiausia ji neatrodė katė, bet tikras, tikriausias katinas. Ir didelė buvo. Ji tysojo per visą palangę, uodega buvo nukabusi beveik ligi žemės, galvą padėjusi šonu ant sukryžiuotų kojų žiūrėjo tiesiai į Rimutį ir lyg norėjo šypsotis.

Rimučiui kažin kaip toptėrėjo galvon, kad toks katinas, jeigu norėtų, galėtų ir gerą vyrą įveikti.

Nuo tos minties valandėlei jam pačiam pasidarė nejauku, ir jis užsitraukė apklotą ligi paties kaklo. Katinas vis nenustojo šypsojėsis ir pakrutino vieną ūsą, lyg būtų su ranka pamojęs ir šūktelėjęs.

— Ei, Rimuti, kaip gyveni?

Nuo ūso krustelėjimo Rimučiui pasidarė lyg ir smagiau.

— Kačiuk! — pasakė patyliai.

Katinas užmerkė akis ir vėl atsimerkė.

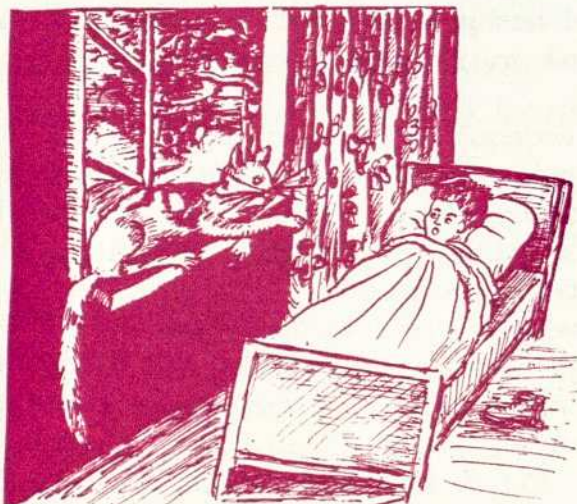
— Kačiuk, iš kur tu čia atsiradai? Aš tavęs niekada nemačiau.

Katinas pakėlė galvą, pažiūrėjo į sodą, paskum atsisuko atgal ir nušoko į kambarį. Ir nušoko taip tyliai, be jokio bumptelėjimo, lyg būtų buvęs ne katinas, o tiktai katino šešėlis.

— Kačiuk, — vėl tyliai pašnekino Rimutis.

Jis tik dabar tikrai pamatė, koks katinas buvo didelis ir ilgas. Turėjo būti didžiausias katinas iš visų pasaulio katinų. Sprandas jam buvo platus ir storas, galva didelė, ūsai ilgi, ilgi. Jeigu trys paprasti katinai savo ūsus galais suremtų, tai ir tai tokių ilgų nepadarytų. Bet akys buvo ramios ir geros.

— Kačiuk, kaip tavo vardas? — vėl paklausė Rimutis.

Katinas užsoko ant lovos ir pradėjo murkti. Po valandėlės murkimas ėmė keistis į bamblenimą, panašų į kalbą, bet dar niekur ligi šiol Rimučio negirdėtą. O dar po valandėlės patrynė galva Rimučio alkūnę ir prašneko:

— Kad ir aš pats nežinau.

Rimutis visiškai nenustebo išgirdęs katino kalbą. Jam iš pat pradžių norėjosi tikėti, kad toks didelis katinas tikrai galėtų mokėti kalbėti.

— Ko nežinai? — klausimu atklusė Rimutis.

Jis jau buvo savo klausimą pamiršęs.

— Nagi juk klausei, — pro ūsą juoku prunkstelėjo katinas. — Savo vardo nežinau.

— Nežinai savo vardo? — nusiprunkstė ir Rimutis. — Tai man ir katinas. Ir dar toks didelis!

Bet katinas pasidarė labai rimtas ir prisimerkęs valandėlę pagalvojo.

— Ir norėdamas negalėčiau išskaičiuoti visų vardų, kuriais žmonės kada mane vadino.

— Na jau nesigirk, kad toks senas esi, — vėl nusijuokė Rimutis.
— Gali netikėti, jei nenori. Ne tu pirmas netiki. Ir keista, kuo žmogus senesnis, tuo sunkiau įtikinamas, — palingavo galvą katinas.
— Kiek tau metų? — paklausė.

— Per šventą Petrą bus šešeri. Matai, aš ir savo metus žinau ir savo vardą žinau. Mane vadina Rimučiu, bet tikras mano vardas Rimantas Algimantas. Ar tu žinai, kas buvo juodu?

— Žinau. Pats abu pažinojau. Vieną sykį Algimantas buvo su Šarūnu išjoję lenkų mušti, motina viena su vaikais buvo namie. Nei iš šio, nei iš to mažoji mergytė, vardo tikrai nebepprisimenu, užsinorėjo pamatyti baltą kiškį. Motina žadėjo vėliau, bet mergytė norėjo tuoj ir vis prašė, kad nusiųstų vyrus į mišką sugauti. Iš karto motina ir šiaip ir taip, paskum, nebetekusi kantrybės, suplojo per uogagą ir nuvarė gulti.

— Kas yra uogaga? — paklausė Rimutis.

— Ir to nežinai, — nusijuokė katinas. — Paprašyk mamytės, kad užplotų. Ji dar užplos, nors ir tokiame dideliame vyru. Dabar žinai?

— Manau, kad žinau, — nusišiepė Rimutis.

— Tau irgi paploja kartais?

— Pa... — nenoroms prisipažino vaikas.

— Tai matai... o man pagailo mergytės. Ji guli, verkia. Skauda ir širdelę, skauda ir kur paplota. Pažiūrėjau, pažiūrėjau, nubėgau į krūmus, susiradau savo gerą bičiulį Baltąjį ir sakau: "Einam, tavęs dvare prireikė." "Matyti kailį nori nunerti," — sako Baltasis ir traukiasi atbulas. "Na, nebūk negeras, sakau. Mergytė nori tave pamatyti," — aiškinu, o jis šaukia. "Ne, ne, ne! Nors tu man ir bičiulis, bet manęs neapgausi. Į dvarą neisiu!" — ir šokt į krūmus.

Kas man beliko daryti. Pasivijau, pasigavau už ausies, atitempiau į dvarą, įkėliau į lovą pas mergytę ir sakau: "Matai, kad nėra ko bijoti. Mergaitė tik nori į tave pažiūrėti, tavo švelnų kailį maža rankute paglostyti." O jis man: "Vistiek", sako, "bičiuli, bijau. Mergytė ne mergytė, o aš bėgsiu." "Gerai," sakau, "jeigu taip nori, bėk. Aš už durų pastačiau šešis šunis. Jie laukia, kad tik pravertum duris. Jeigu mergytės bijai, bėk šunims tiesiai į gerklę!" Pasakiau, atsiguliau ir užsidengiau kojomis akis, bet tik taip, kad jis manytų, kad prisidengiau, o aš viską mačiau.

— Baltas kiškis! — sušuko mergytė ir apsikabino Baltąjį. Jis drebėjo, bet bijojo šunų ir nebėgo. O paskum priprato, dar vėliau taip ją pamilo, kad niekur nuo jos nesiskyrė. Per dienas visi kartu žaisdavom, o naktį susiraitydavo šalia jos lovelės ant didelio meškos kailio ir ramiai miegodavo.

(Bus daugiau)

TĖVYNĖS PASAKA

Vytė Nemunėlis

Ilgėja vakaro šešėliai . . .
Mamyte, žiburio nedek, –
Man apie mielą tėviškėlę,
Man apie Nemuną pasek.

Kaip Didis Vytautas kovojo
Ir baudė priešus plėšikus,
Kaip gedulingai gaudė gojai,
Kai vežė Sibirą vaikus . . .

Kaip gynė šalį savanoriai,
Kaip partizanai miškuose
Pasauliui šaukė: "Laisvės norim!
Dar nemirė tautos dvasia!"

Taip miela man klausyt kalbų tų,
Kai apie Lietuvą kalbi . . .
Apie Kęstutį ir Birutę
Mes padainuokime abi.

APIE SAULĘ IR MĖNULĮ

Stasys Yla

Kai buvau mažas, man patikdavo žiūrėti į lempą. Ji buvo aukštai aukštai palubėj. Norėdavau ją pasiekti, bet žinojau, kad pasiekti gali tik tėtis. Jis uždegdavo ją vakare ir aš

laukdavau vakaro. Tada galėjau sėdėti su visais prie stalo.

Kai pabusedavau iš ryto, lempa jau būdavo užgesusi. Pro langą šviesdavo saulė. Ji man atrodė panaši į lempą — tik didelė, didelė. Ir atsimenu, kartą paklausiau mamytės, kas tą lempą uždegė?

— Kokią lempą? — nustebo mama.

— Tenai, virš medžių! — parodžiau pirštu.

— Vaikeli, tai ne lempa, o SAULĖ. Saulę uždegė Dievulis, dangaus Tėvas. Jis norėjo, kad mums būtų šviesu. Dievulis tarė: Tebūna šviesa, ir pasidarė šviesu. Dievulis padarė du žiburius: vieną dienai, antrą — nakčiai. Dienos žiburį mes vadiname SAULE, o nakties — MĖNULIU.

Mama pažiūrėjo į mane.

— Mėnulis labai rimtas. Jo akys didelės, kaip tavo, ir budrios. Jis budi per visą naktį ir rodo žmonėms kelią. O saulė visada linksma. Ji šypsosi, džiaugias ir linksmina visus per dieną.

**Šypsosi saulė, budi mėnulis, —
Taip juos padarė geras Dievulis!**

Tada mama manęs paklausė:

— Sakyk, vaike, ar būtų gera be saulės ir mėnulio? Ką tu matytum pro langą, jei saulelė nešviestų? Vaikeli, kam mes turime dėkoti už saulelę ir mėnulį?

Aš tylėjau. Tada mama paėmė mano rankutes, jas sudėjo ir liepė kartoti žodžius:

**Už saulelę, už mėnulį,
Ačiū, ačiū, tau, Dievuli!**

Tą dieną aš dažnai žiūrėjau į saulę ir galvojau, ką mama man pasakė. Sudėdavau rankutes, bet neprisimindavau žodžių. Tik du žodžiai man įstrigo: Ačiū, ačiū! Aš juos kartoju, ir laukiau vakaro, kad pamatyčiau mėnulį. Bet vakaras greit neatėjo. Aš vis sekiojau paskui mamą ir klausinėjau. Mama man kalbėjo:

— Vaikeli, žinok, **saulė visiems vienodai šviečia: dideliams ir mažiems. Ji visiems lygiai gera. Ji šildo visus. Taip, saulė ir kelmą šildo. O mėnulis šviečia, bet nešildo. Ir aš paklausiau, kodėl?**

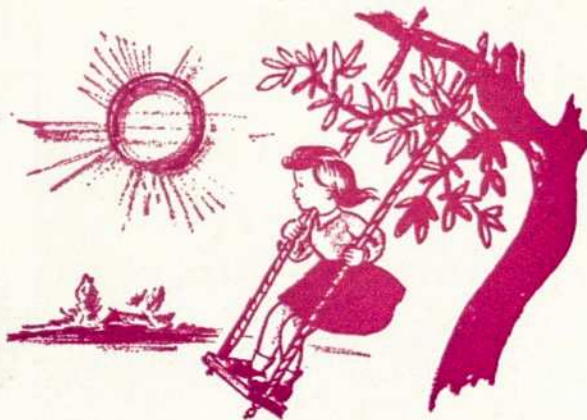
— Taip Dievulis leido, — atsakė mama.

Vakare sulaukiau mėnulio. Jis atrodė labai rimtas ir jo akys tikrai buvo didelės. Aš norėjau žiūrėti ir žiūrėti, bet mama pasakė: Vaikeli, tau laikas miegučio. Kai ašėjau į lovėlę, mamytė man liepė vėl sudėti rankutes ir sakyti:

**Duok, Dievuli, ramią naktį,
Laikrodėliui tyliai plakti,
Mėnesėliui vis budėti,
Mamai, tėtei — pailsėti.**

Mama pabučiavo mane ir pasakė: LABANAKT, vaikelį! Kitą rytą, mama pažadino mane, pasakė LABA DIENA ir vėl paprašė, kad sudėčiau rankutes ir kartočiau:

**Duok, Dievuli, gerą dieną,
Katinėliui šilto pieno,
Saulėi šviesti — netingėti
Man visus, visus mylėti.**

IROS

DOVANA

Rytų šalies išminčiai: Melchijoras, Kasparas ir Baltazaras pastebėjo dangaus skliaute naują, nuostabaus grožio žvaigždę. Kas galėtų būti tas, kurio gimimą skelbia tokia nuostabi žvaigždė? Ar tik nebus jis tas galingasis, pranašų išpranašautas Tiesos ir Meilės Karalius, gimęs žydų tautoje!?

Jie sutarė pasiimti dovanų: aukso, smilkalų ir myros ir slapta iškelti į žydų žemę, kad nuėję pagarbintų Pasaulio Valdovą, kurio ilgėjosi jų tiesą mylinčios širdys.

1.

Tą vakarą, išminčiaus Melchijoro dukterė, Ira, stovėjo prie gelsvo marmuro kolonų ir girdėjo tą jų pasikalbėjimą.

Ji irgi panoro keliauti. Tačiau, kaip pasakyti savo norą tėvui, nes ji neturėjo teisės

GIRDĖTI TO JŲ SUSITARI-MO?

TEBUVO JAI TIK VIENA IŠEITIS: IŠDAINUO-TI SAVO ILGESĮ TĖVUI IR SVEČIAMS.

PAĖMUSI TĖVO DOVANĄ - ALABASTRINĘ INDĄ MYROS - IRA APRIŠO JO KAKLĖLĮ GRAŽIAUSIA SKA-RELE.

IŠ JOS AKIŲ RIEDĖJO AŽAROS.

AR PRIIMS VIEŠPATS TĄ JOS ILGESIO IR MEILĖS DOVANĄ?

4.

IRA DAINAVO APIE ŠVIESIAJĄ
ŽVAIGŽDĘ, APIE GIMUSĮ
NUOSTABŲ KARA-
LIŲ IR

APIE SAVO NORĄ JŲ
PAMATYTI IR PASVEIKINTI.

UŽDAIGUSI SAVO GIESMĘ, IRA PUO-
LĖ ANT KELIŲ IR MELDĖ TĖVĄ PRIIM-
TI IR JĄ Į TOLINĄJĄ KELIONĘ.

SVEČIAI TYLĖJO. MELCHIJORAS,
PAŽVELGĖS Į JUOS, LIŪDNAI PAPURTĖ

SAVO
ŽILĄ
GALVĄ.

3.

ILGAI ŽIŪ-
RĖJO IRA Į
BĖTOLSTANTĮ KA-
RAVANĄ IR, PAKĖLUSI
RANKAS Į ŽVAIGŽDĘ,
MELDĖSI.

5.

6. PAVARGUSI UŽMIGO. SAPNE MATĖ
GRAŽŲ, ŠVIESOS APSUPTĄ, KŪDIKĮ.
PRIE JO KOJŲ STOVĖJO IŠMINČIŲ
DOVANOS, O JO GALVĄ DENGĖ
JOS SKARELĖ.

Ar norėtum keliauti į mėnulį?

Č. Masaitis

Didelis ir toks ryškus kaba mėnulis. Rodos čia pat už medžių viršūnių. Tačiau jei galėtume į jį skristi lėktuvu, reikėtų net tris savaites skristi dieną ir naktį, kol jį pasiektume. Žinoma, lėktuvas netinka tokiai kelionei. Lėktuvas gali skristi oru. Oro turime tik arti žemės. Visas didžiulis tarpas tarp žemės ir mėnulio yra tuščias. Rakietos be oro skrieja geriau negu ore. Jos ir daug greitesnės už lėktuvą. Rakietą gali nuskristi į mėnulį per vieną dieną ir naktį. Dabar ruošiamos rakietos skristi į mėnulį. Už dešimties metų jau, turbūt, pasiseks žmonėms pirmą kartą pasiekti mėnulį.

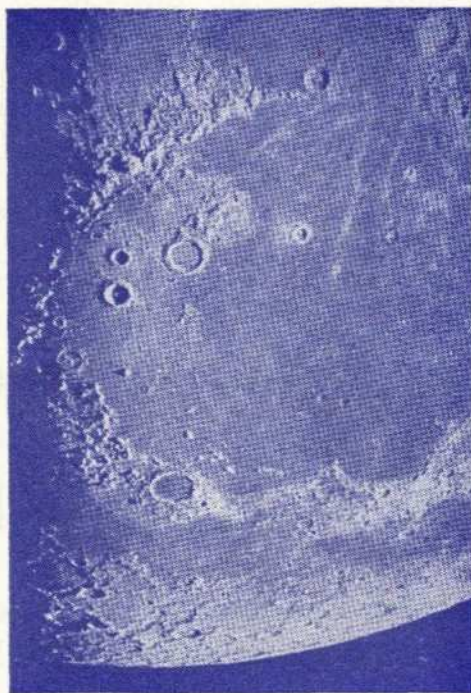
Ar norėtum būti tarp jų? Ar norėtum atsistoti ant mėnulio ir pažvelgti į dangų, kuriame spindėtų didžiulis rutulys — mūsų žemė. Iš mėnulio žemė atrodytų keturis kartus didesnė, negu mėnulis iš žemės ir apie 150 kartų šviesesnė už jį.

Tačiau mėnulyje pamatytum kitų, dar įdomesnių dalykų, negu saulės šviesoje spindintis žemės skritulys. Važiuodami į

mėnulį turėtume pasiimti ne tik maistą ir gėrimą sau, bet taip pat orą, kad turėtume kuo kvėpuoti. Bet užtai mėnulyje rastume tokių vaizdų, kuriuos sunku ir įsivaizduoti, gyvenant žemėje. Kadangi ten nėra oro, nėra nei jokio debesėlio, nei rūko, nei ore pakibusių dulkių. Todėl tenai saulė žėri daug ryškiau ir jos spinduliai daug karštesni. Mėnulyje atsidūrę, mes vargu ar pažintume net savo senutę saulę. Mes ją matytume apsuptą šviesiu spinduliais nutysusiu vainiku, kurio žemėje nematome per dangaus skliauto šviesą. Pati saulė žerėtų visiškai juodame dangaus skliaute, kuriame visose pusėse degtų daugybė šviesių žvaigždžių. Žemėje mes esame oro apsupti, kurį apšviečia saulės šviesa. Šis mus supantis oras nuspalvina dangaus skliautą žydrą spalva. Kol saulė šviečia mes nematome žvaigždžių, nes dangaus žydrinė žėri šviesiau už žvaigždes. Kadangi mėnulyje oro nėra, tenai ne tik žvaigždės ryškesnės, negu žemėje, bet jos puikiai matomos net saulei šviečiant.

Jei atsidūrę mėnulyje, nuleistume savo akis nuo neįprasto dangaus skliauto vaizdo, pamatytume aštrias kalnų viršūnes, žėrinčias nepaprastai stiprioje saulės šviesoje. Už tų kalnų nuostabiai ryškaus žerėjimo, matytume juodą dangų, juodėnį už viską, ką esame matę žemėje. Tame neapsakomam juodume spindėtų žvaigždės — rausvos, baltos ir melsvos. Visą šį didingą vaizdą suptų dar didingesnė tylą ir ramybė. Mėnulyje nėra upelių čiurlenimo, nei miško ošimo, nei švilpiančio vėjo. Neskaitant paklydusio meteoroido, kuris retkarčiais be garso ištykšta į aštrias uolas, ar įkrikęs į slėnyje gulinčias dulkes ištaško jas į šalis, viskas mėnulyje guli nepajudinama per ilgiausius amžius. Mėnulio ramybės nesudrumsčia niekada nei mažiausias garsas, nei tyliausias šlamėjimas.

Pasigrožėję mėnulio nuostabių dangum ir jo žėrinčių kalnų viršūnėmis, pažvelgtume į slė-

Taip atrodo pro teleskopą mėnulis su savo apskritais krateriais.

nius ir norėtume pasileisti jais pabėgioti. Koks nuostabus būtų bėgimas! Kokie būtų mūsų šuoliai! Kadangi mėnulyje visi daiktai yra apie šešis kartus lengvesni, negu žemėje, mes lengvai galėtume keliais šuoliais pusmylį nubėgti, galėtume mikliau už kalnų ožkas kopti mėnulio kraterių skardžiais.

PAMAŠTYK!

Kodėl Dievulis mane myli?

Kodėl turiu būti geras mokinys?

MIESTAS IŠ PASAKŲ ŠALIES

Antanukas vos benustovėjo iš džiaugsmo. Kas būtų galvojęs, kad jį ištiks tokia laimė? Jis dairosi aplink ir mato visas tas nuostabias vietas, apie kurias skaitė tetos Onutės dovanotoj pasakų knygoj. Ežero vandeny atsispindi debesys, o ant krantų auga šiltųjų kraštų augalai, raudonais žiedais nusagstyti. Kitoje ežero pusėje iškilmingai stovi melsvi, ružavi, geltoni ir balti rūmai, kuriuos puošia balto dramblio kaulo balkonai. Apsisukus į kitą pusę, į dangų kyla džiuglėm apaugę kalnai.

Antanukas vis dar negali tikėti, kad jis tikrai laimėjo skautų premiją už rašinėlį apie skauto pareigas. Štai, jis dabar keliauja su kitais broliais skautais po gražiausias pasaulio vietas.

Jie dabar yra Udipuro mieste. Ar niekad negirdėjęt apie tą miestą? Jis yra Indijos šiaurinėj daly, Rajputana valstybėlėj. Susiraskit žemėlapy — pamatysit kokia tolima Antanuko kelionė. Bet šiuo metu Antanukas pamiršo visus kitus savo kelionės nuotykius. Jis tik seka nepaprastus vaizdus, kurie klojasi prieš jo akis.

Šiandien, pasirodo, šio miesto valdovo gimtadienis. Visas miestas išpuoštas, žmonės apsirengę margų margiausiais drabužiais. Mergaitės vos gali paeiti, nes apsikarstę visokiais papuošalais. Ant dramblio, kuris margai išpuoštas, atjoja pats valdovas. Jo drabužiai nusagstyti perlais

ir kitomis brangenybėmis. Mūsų keliautojai seka iš paskos jo palydovų. Priėjo vietą, kurioje turėjo įvykti kova tarp dviejų dramblių. Tai šventės pramogų dalis. Dramblius skiria stora siena ir jie kovoja tik su savo ilgom nosim ir iltimis. Vienas kitą traukia, griebia, kol pagaliau iš jų vienas pavargsta ir pargriūna. Laimėtojas gauna medalį ir padidintą šieno kiekį.

Dabar valdovui atneša, dideles svarstyklės. Nustebęs Antanukas žiūri, kas čia bus. Ant vienos svarstyklės atsėda pats valdovas, o į kitą jo palydovai pila sidabro pinigų. Kai abi lėkštės išsilygina, valdovas, jodamas dramblį, tuos pinigus meta į žmonių minią. Tai jo metinė dovana savo pavaldiniams.

Ilgai dar vaikščiojo jaunieji keliauninkai. Žiūrėjo į valdovo rūmus, kurių apačia iš balto marmuro, o viršus iš ružavo. Stebėjo, kaip jis plaukė ežere savo laivu, tokiu senovišku, Antanukui dar niekad nematytu.

Pamaži išsiskirstė žmonės. Liko tik svečiai svetimšaliai. Staiga, nė iš šio, nė iš to pakilo debesys ir pradėjo lyti kaip iš kibiro. Per kelias minutes vaikai visiškai peršlapo.

“Vaje,” — dejavo jų palydovas, “aš visai pamiršau, kad čia kasdien lygiai antrą valandą lyja!”

“Bėkim po medžiais.” — Virš lietaus tarškesio ir draugų klyksmo šaukė Antanukas.

Lietus greit pasibaigė. Visi skubėjo į apsistojimo vietą persirengti sausais drabužiais.

“Tai turėsiu ko tėveliams parašyti ir papasakoti”, — galvojo Antanukas, gręždamas peršlapusį švarkelį.

LINKSMIAU

Motina (pietų metu): Algiuk, kodėl tu neprašai, o pats sieki paimti?
Ar neturi liežuvio?

Algiukas: Taip, mamyt, bet ranka ilgesnė už liežuvį.

Jonė: Būtų buvę gera gyventi prieš tūkstantį metų!

Marytė: Kodėl?

Jonė: Tik pagalvok, kokios trumpos būtų istorijos pamokos.

ALGIS IR ALYTĖ

Būtu vaikas, kaip visi,
Tik sloga pas jį baisi:
Kosti, čiaudo kaip meška
Ir burnos nedengs ranka

Algis žino ir žinos,
Kaip išvengti jam slogos,
O jei sloga jį pagaus,
Jis nečiaudės ant žmogaus

Murma katino balsu,
Kad jam sirgti perilgu,
Bet nenori imt vaistų:
— Aš nenoriu, man kartu!

O Alytė, jei reiktu
Paprašys jai duot vaistų
Ir už rūpestį mamos
Visada gražiai dėkos

Ž A I S K I M E !

PORINIS ŽIEDAS

Visi žaidėjai susėda poromis. Vienas žaidėjas padalina žiedą. Kiek pasitraukęs dalytojas klausia pas ką žiedas. Žaidėjas su žiedu skubiai keliiasi iš vietos ir paeina kelis žingsnius. Jo kaimynas, kuris yra jo pora, turi jį sulaikyti, kad jis nepaeitų nė žingsnio. Jeigu nesulaiko, duoda fantą. Gale žaidimo fantai išperkami įvairiais būdais.

KARVELIAI IR VANAGAS

Vienas išrenkamas vanagu, o kiti yra karveliai. Vanagas pradeda gaudyti karvelius. Kai vanagas paveja kurį iš karvelių, lengvai jam suduoda ranka ir

sako "stok". Suduotasis turi stovėti kol atbėgs prie jo kitas nesuduotasis karvelis, suduos stovinčiajam ranka ir pasakys "bėk". Tada suduotasis gali bėgioti ir kitus vaduoti ligi vanagas vėl sustabdytų. Jei smarkus vanagas ir nedaug karvelių, tai gali visus sustabdyti.

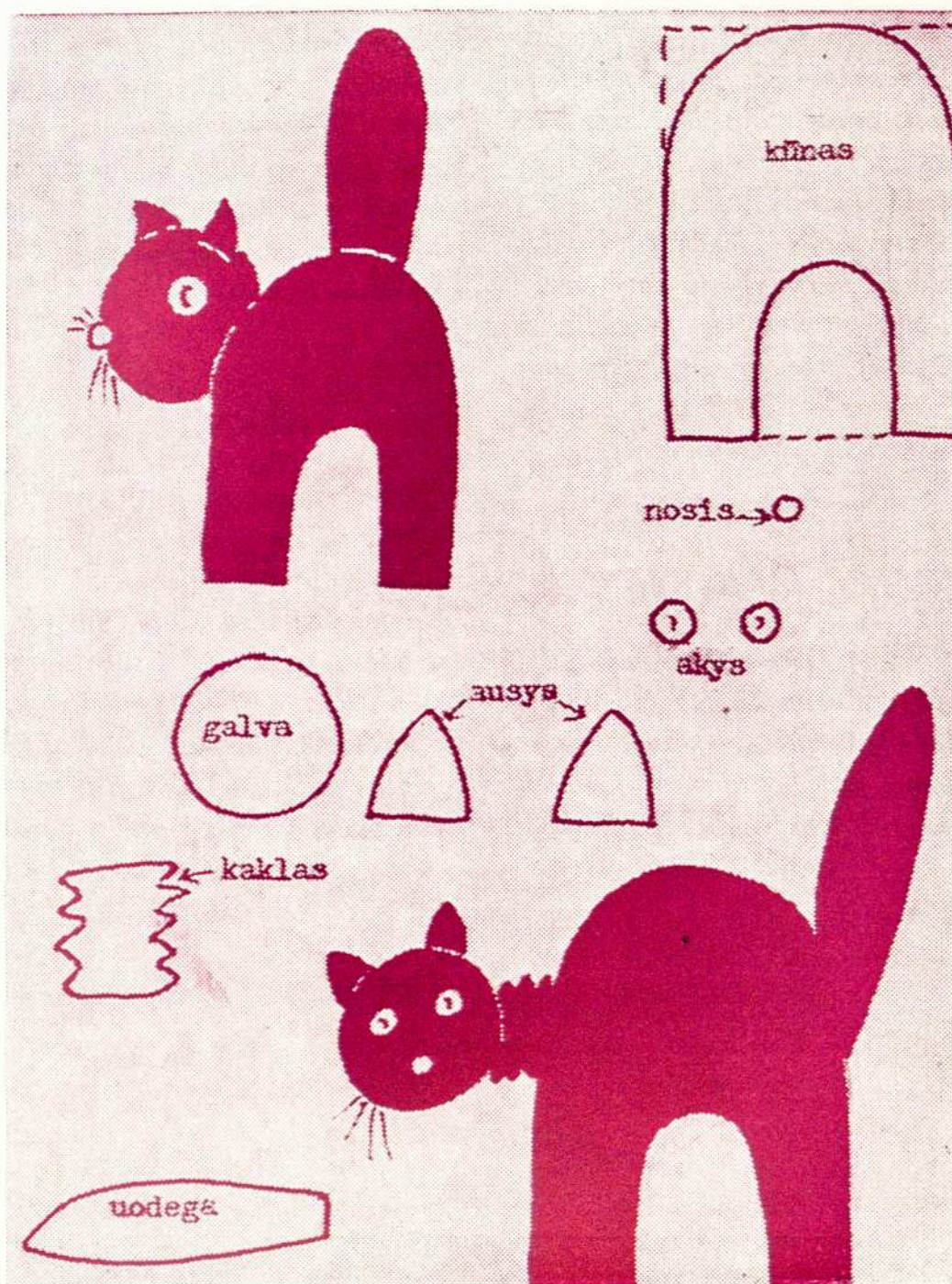
ATMINTI

Sudedama krūvon įvairių daiktų: peilis, pieštukas, plunksna, ir taip toliau. Sušaukiami žaidėjai, kuriems duodama viena minutė išžiūrėti į tuos daiktus. Paskui daiktai uždengiami ir žaidėjams liepiama surašyti matytus daiktus. Laimi tas, kurs daugiausia daiktų pastebi.

PASIDARYKIME PATYS

Nusipieškite nurodytas kūno dalis ant storesnio popierio, iškirpkite ir suklijuokite taip, kad išeitų katytė kaip paveiksle.

TRUPUTĮ PAGALVOK

ANAGRAMOS

Anagramos yra tokie du žodžiai (daiktavardžiai), kuriuos sudaro, tos pačios raidės, kai jas sudedi skirtinga tvarka, pavyzdžiui:

mūras — rūmas; sala — asla...

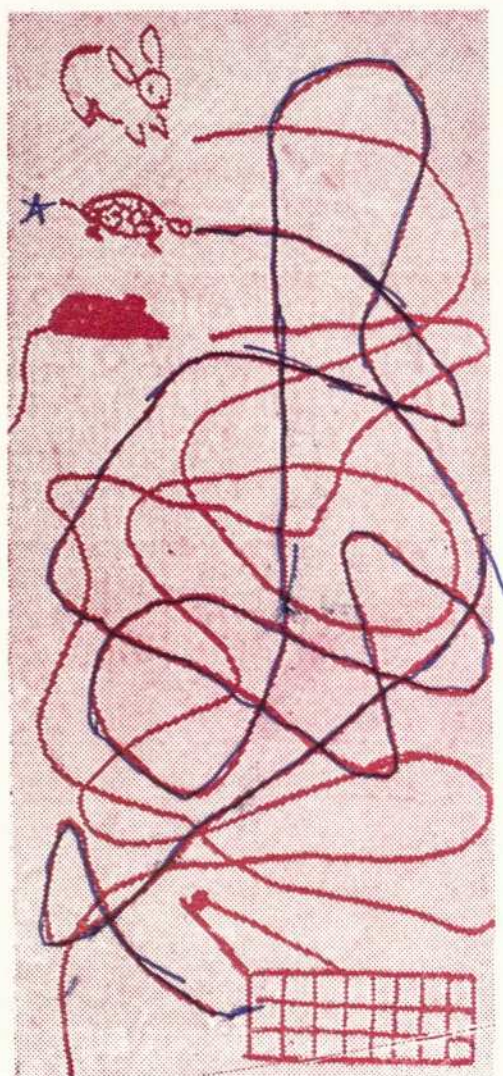
Sukeiskite žemiau esančių žodžių raides taip, kad gautumėte naują žodį:

1. aktas *Fakas*
2. aras *Rasa*
3. audra
4. gervė
5. narvas
6. kaitra
7. garas *ragas*
8. masė *mėsą*
9. sula *alus*
10. kaulas *Laukas*

Mane rasi darže, danguje, dirvoje, audroje, vandenyje, medyje, duonoje, širdyje, bet niekuomet manęs nepamatysi kambaryje, miške, pievoje, upėje, ežere, jūroje. Kas aš esu?

Pintinėje guli visas šimtas kiaušinių. Kiek kartų gali imti vieną kiaušinį iš šimto?

Kuri gyvulį pagavo
Romutis? —>

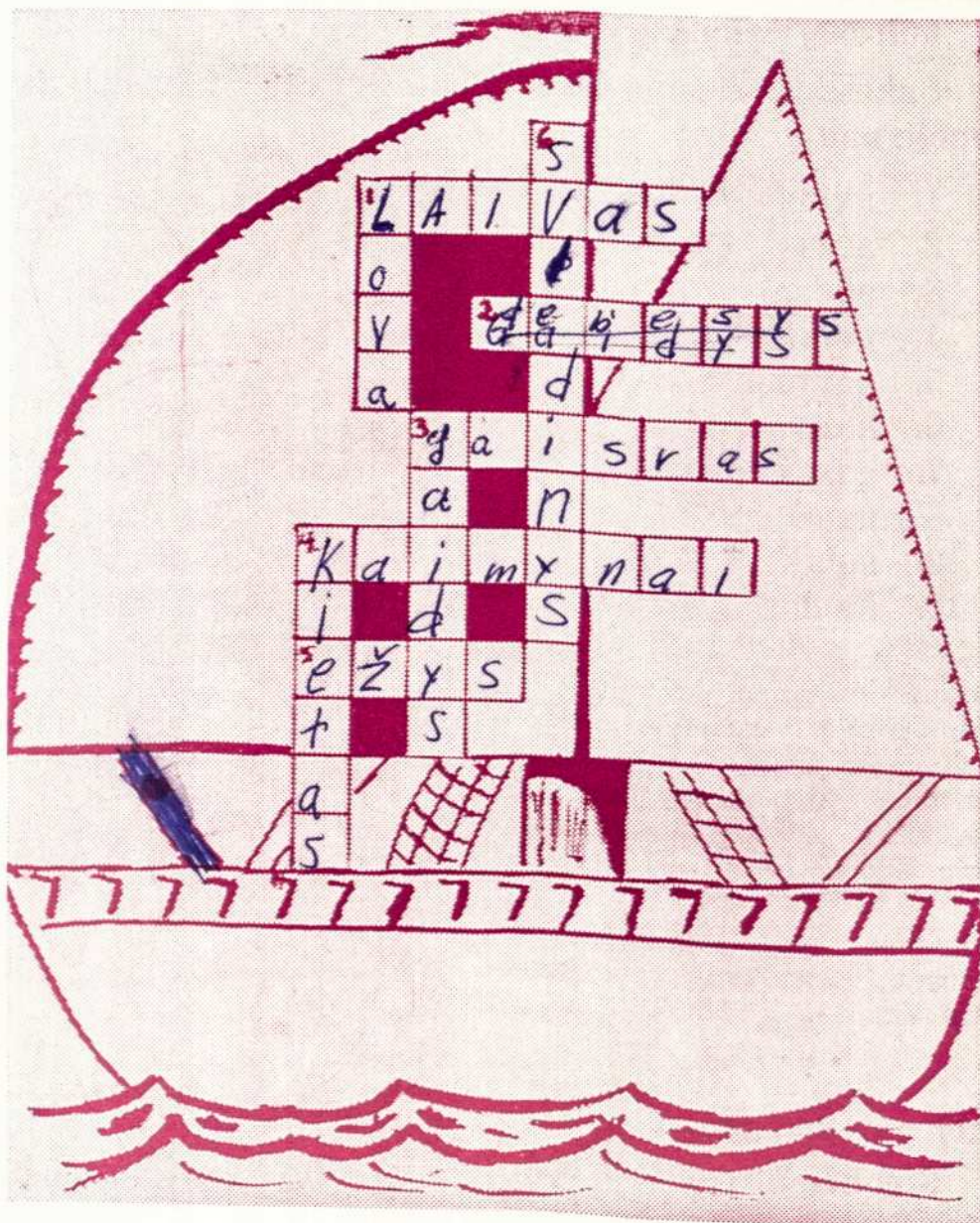
LAIVO GALVOSŪKIS

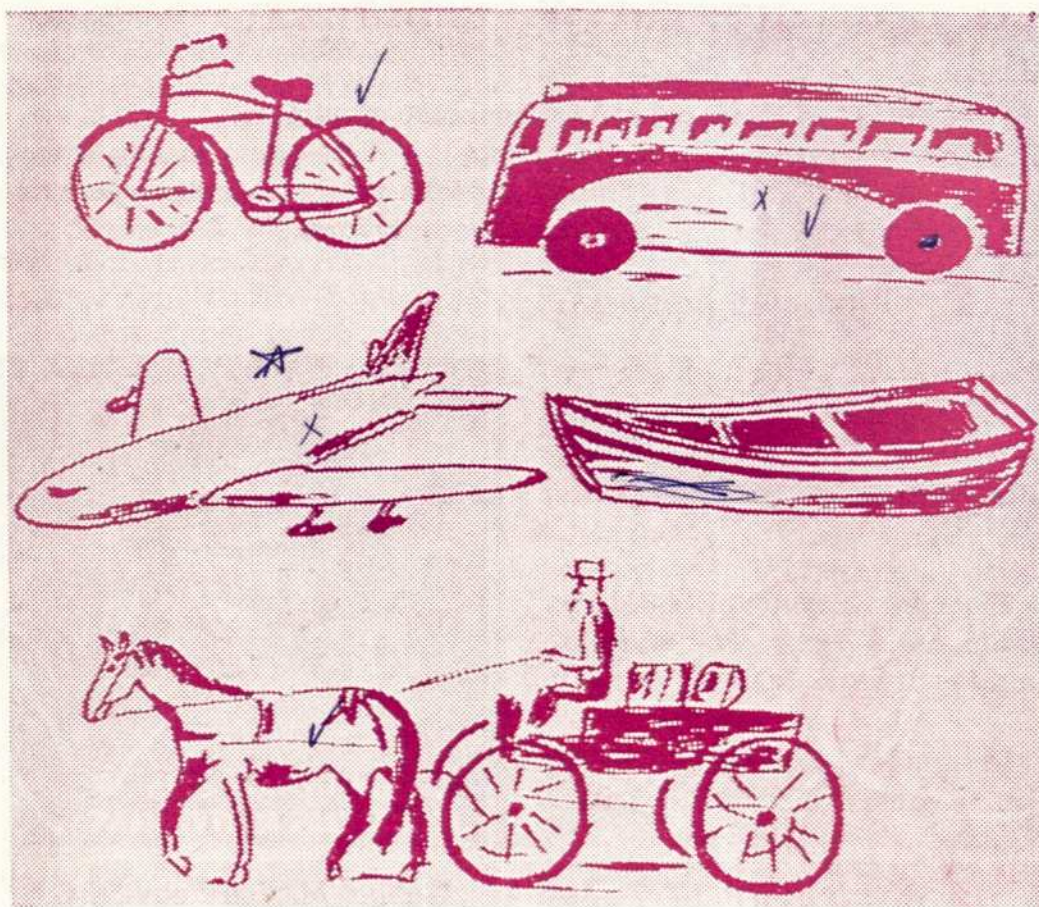
Išilgai

1. Daiktas, kuriame miegame.
2. Vyrishkos giminės višta.
4. Žodis, kurio priešinga reikšmė yra "minkštas" (vyrishkoj giminėj).
6. Apvalus žaisliukas, nepyksta kai mėtomas.

Skersai

1. Keliavimo priemonė naudojama ant vandens.
2. Balti, lengvi, plaukia padangėj (daugiskaita).
3. Žodis, kuriuo apibudiname didelę ugnį: degantį namą ar mišką.
4. Žmonės, kurie gyvena gretimame name ar bute (daugiskaita).
5. Nedidelis gyvulėlis, labai spygliuotu kailiuku.

Kurie keliauja žeme? Kurie vandenimis? Kurie oru? Kurie varomi motorų? Kurie traukiami gyvulių?

Kuri susisiekimo priemonė greičiausia?

Galvosūkių ir mįslių atsakymai tilps sekančiame numeryje

MĮSLĖS

Dvylika erelių, penkiasdešimt du karveliai, trys šimtai šešiasdešimt penki žvirbliai ir ir keturios kurapkos.

Gyvenu be kūno, šneku be liežuvio, visi mane girdi, o niekas nemato.

Kai man prideda, esu mažesnis, kai atima — didesnis.

Kuomet metai turi tiek dienų, kiek žmogus akių?

Be ko niekas negali būti?

KONKURSO REZULTATAI

"Eglutės" skelbto pasakėlės konkurso daviniai:
Konkurse dalyvavo 12 mažųjų rašytojų. Vėliau gauta iš kitų kraštų apgailestavimų, kad juos "Eglutė" pasiekė jau po nustatytos konkurso datos ir todėl jie negalėjo konkurse dalyvauti.

Sveikiname laimėjusias:

Gabijos Marijos Juozapavičiūtės, 10 metų (Hamilton, Kanada) "Žvaigždė ir jos dagiliukas" laimėjo I-ją vietą. Dovana—"Eglutė".

Elenutės Baradūnaitės 11 m. (Baltimore, Md.) "Išgelbėtoja" laimėjo II-ją vietą.

Danguolės Razutytės 11 m. (Los Angeles, Calif.) "Sužeistas paukštelis" — III-ją vietą.

Gabija M. Juozapavičiūtė

PAS SKAITYTOJUS

Los Angeles Lietuviškoji Mokykla 1959 mokslo metų pabaigoje

Los Angeles, Calif. vaikų gyvenime šie metai jubilėjiniai, tai yra: lietuviškoji mokykla ir jaunių tautinių bei plastinių šokių grupės atšventė savo pirmąjį dešimtmetį. Lietuviškoji mokykla per dešimtmetį išaugo skaičiumi dvigubai. Ją lanko naujų ir senųjų ateivių vaikai. Tautinių šokių grupė dabar yra A. L. Bendruomenės globoje, turi apie 40 narių (veikia jaunių ir vaikų grupės). Be to, turi mergaičių baletą. Iš viso grupė turėjo apie 60 viešų pasirodymų.

Mokykloje yra dirbusių daug mokytojų ir seselių, iš kurių prisimename: Salvatorę, Augustiną, Ancillą ir kit. Dabar dirba seselės Adelė ir Liurda. Mokyklos vedėjas — Ignas Medziukas, vedėjo padėjėjas — Juozas Kojelis, mokytojai: Kun. A. Bučnys, A. Balsienė, B. Čiurlionienė, Jodeliai, Kojelienė, A. Narbutas, D. Polikaitienė, O. Rasutienė, V. Tamulaitis ir tautinius šokius padeda mokyti B. Lambergaitė. Mokyklą lanko virš 60 mokinių.

Mergaičių grupė išpildžiusi komp. J. Bertulio parašytą baletą: "Gulbė — Karalaitė".

Dviems jaunių taut. šokių grupės nariams: A. Tarvydui ir A. Rasūčiui įteikiamos pirmosios dovanos, nes jie grupėje dalyvauja nuo pat įsteigimo.

Brocktono lietuvių šeštadieninės mokyklos jauniausios grupės mokiniai, užsakę "Eglutę" Vokietijoje likusiems vaikučiams.

Irena Linkytė, Aura Ralkevičiūtė, Jūratė Valiūnaitė, Snaigė Ramanauskaitė, Algidė Plaušnaitytė, Irena Radzevičiūtė, Algimantas Senuta ir Kęstutis Stašaitis. Visi grupės mokiniai yra "Eglutės" prenumeratoriai.

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Kalėdų Švenčių proga sveikinu "Eglutę", jos redaktores ir leidėjus. "Eglutė" dabar yra puiki, pritaikinta šio kratšo lietuvių vaikų skoniui ir mentalitetui. Dievo palaima telydi Jus!

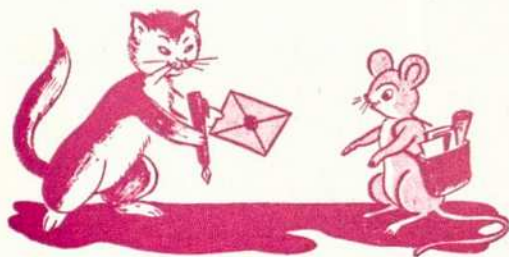
Kun. Ign. Urbonas
Gary, Indiana

Siunčiame dovaną (\$10.00) Šv. Kalėdų proga, kartu linkėdami, kad ateinančiais metais lietuviškoji "Eglutė", puoštų kiekvieno jauno lietuviuko namą.

"Kovas"
Hamiltono Lietuvių Sporto Klubas

Labai esu patenkinta "Eglute", kuri dabar tokia įdomi. Dėkinga už gražų darbą. "Eglutė" turiu nuo pirmųjų jos dienų. Pirmiau ją ėmė mano sesutė, kai užaugo didesnė, tai užrašė mano vardą. Esu penktojo skyriaus mokinė, o šeštadieniais lankau lituanistinę mokyklą. Noriu ir aš savo darbeliu ką nors padėti mielajai "Eglutei". Pradžiai siunčiu kelią mano parašytų trupinėlių. Jai patiks, tai parašysiu ir daugiau.

Žibutė Jurėnaitė
Chicago, Ill.

Aš esu septynių metų. Jau einu į antrą skyrių. Man labai patinka lietuviškai ir angliškai mokytis. Man labai patinka "Eglutė". Aš iš mokytojos gavau lietuviškų pasakų knygą.

Siunčiu 4 dolerių čekį. Prašau siuntinėti man "Eglutę" ir 1960 metais.

Rimantas Damijonaitis
Chicago, Ill.

Dėkoju "Eglutei" už ilgą eilę metų per kuriuos ji mane lankė, ir atnešė tiek daug džiaugsmo. Skaitau ją nuo 1950 metų ir užsiprenumeruoju dabar dar eilę kitų žurnalų: "Ateitį", "Skautų Aidą" ir kitus.

Skaičiau "Drauge", kad yra apie šimtas penkiasdešimt šeimų, Vokietijoje ir kitur, kuriose maži vaikučiai labai laukė "Eglutės", bet neturi lėšų ją pakviesti. Taigi siunčiu keturius dolerius, kad viena iš tų šeimų gautų Kalėdinę dovaną. O pati atsisveikinu su miela "Eglute", ir linkiu, kad ji ir toliau linksmai žaliuotų!

Dalia Katiliūtė
Omaha, Nebraska

Aš siunčiu pinigus už "Eglutę" ir noriu, kad ji mane lankytų ir per 1960 metus. Man ji labai patinka, ypač visokie eilėraščiai ir uždaviniai. Aš gyvenu labai toli nuo Jūsų. Čia nėra nė vieno lietuvio, išskyrus mūsų šeimą. Bet mane mamytė ir tėvelis išmokė lietuviškai skaityti ir rašyti. Aš esu tik 3-čiame skyriuje, esu 8 m.

Rūta Rastonytė
Kansas City, Mo.

KONKURSAS MAŽIESIEMS RAŠYTOJAMS

“Eglutė” dešimtmečio proga skelbia dvigubą konkursą: rašinėlio ir eilėraščio. Konkurse gali dalyvauti visi vaikučiai iki 15 metų amžiaus. Konkurso mecenatas kun. dr. J. Prunskis šiam reikalui paskyrė \$50.00. Pirmųjų vietų laimėtojams skiriama po \$15.00, o II-jų po \$10.00. Pirmieji trys rašinėliai ir eilėraščiai bus atspausdinti “Eglutėje”.

Rašinėlio tema: “Gatvė, kurioje gyvenu” (kuo ypatinga Jūsų gyvenamoji vieta, kas būtų įdomu žinoti kitiems skaitytojams.) Rašinėlis nuo 100 iki 200 žodžių ilgumo (jungtukai neskaičiuojami).

Eilėraščio tema: “Mano žaislai” (galima rašyti apie keletą arba tik apie vieną, mėgiamiausią žaislą).

J. A. Valstybėse ir Kanadoje gyvenantieji savo kūrinėlius “Eglutei” prisiunčia iki balandžio 15 dienos, o kitų kraštų (kadangi jie “Eglutę” gauna daug vėliau) iki birželio 15 dienos.

Po savo kūrinėliu pasirašykite slapyvardžiu. Ant kito voko užrašykite savo slapyvardį ir įdėkite aiškiai parašytą savo slapyvardę, tikrą pavardę ir vardą, amžių, adresą ir fotografiją ir užklijavę atsiųskite kartu su Jūsų konkursiniu darbeliu. Rašinėlius ir eilėraščius vertins “Eglutės” redakcija.

Pastaba: Kurie patys dar nemokate lietuviškai rašyti, galite “pasisamdyti” sekretorius, kurie Jums diktuojuant užrašytų.

Visi parodykime savo talentus ir dalyvaukime “Eglutės” dešimtmečio konkurse!

Alp 1785
LWA

Sausio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. **NAUJIEJI METAI.**
Fulgentas, Konata, / Arvidas, Sniega
2. Adalardas, Stefana, / Drovėdas, Gailutė
3. Florentas, Genovaitė, / Viltautas, Vyda
4. Rigobertas, Angela, / Arimantas, Ardanga
5. Telesforas, Emilija, / Vaidenis, Gedutė
6. **TRYS KARALIAI** — Kasparas, Merkelis, Baltazaras
Melanas, Viltrūda, / Arūnas, Ginda
7. Vidukindas, Kentigerna, / Rutenis, Raudvilė
8. Apolinaras, Gudulė / Vilintas, Gintė
9. Filanas, Paskazija, / Algis, Gabija
10. Agatas, Setrida, / Ginvilas, Ragailė
11. Palemonas, Fidelmija, / Audrius, Vilnė
12. Arkadas, Cezarija, / Vaigėdas, Gida
13. Vivas, Iveta, / Dargaudas, Gilvė
14. Hilaras, Makrina, / Laimis, Aukšė
15. Povilas, Meda, / Skirgaila, Snieguolė
16. Marcellis, Priscilė, / Draumantas, Ringėla
17. Antanas, Leonilė, / Dovainas, Vilda
18. Leobardas, Liberta, / Gedigaudas, Ragnytė
19. Marijus, Pija, / Raivedys, Gida
20. Fabijonas, Sebastijonas, / Daugvydas, Nomeda
21. Auguras, Agnietė, / Galiginas, Garsė
22. Anastazas, Blesilė, / Vingaudas, Nauta
23. Raimundas, Emercijona, / Gailigėdas, Gunda
24. Timotiejus, Bertrandas, / Žugaila, Gaivilė
25. Amarinas, Toretgida, / Viltėnis, Vaira
26. Polikarpas, Paulė, / Rimantas, Singa
27. Jonas Auksoburnis, Devota, / Jogundas, Vėjūna
28. Valeras, Kinera, / Gedautas, Nijolė
29. Pranciškus Salezas, / Girkantas, Žibutė
30. Adelmas, Adelgunda, / Milgaudas, Banguolė
31. Jonas Bosko, Luiza, / Eidigintas, Jaunega.

EG LUTĖ SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!